

תורה הדברים

מתורגמת האדמו"ר
דבנו יאשיהו יוסף פינטו
של"ט א'
לעילוי נשמות הצדיק הטאהוד
דבנו משה אהרון פינטו זיע"א
ובכבוד הרבנית מודלן מוזל טוב פינטו זיע"א

פרשת השבוע:

יהוד

הפטרה:

בשנת מות המלך עזריהו

(ישעיהו א-י)

כניסת שבת: 16:45

יציאת שבת: 17:37

צאת השבת לרבינו תם: 18:10

לאחי ורעי האהובים והחביבים,
הנה נכנסים אנו לשבוע של מתן
תורה פרשת יתרו ומובא (שמות יט, ז-ח) "ויבא
משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל
הדברים האלה אשר צוהו ה'. ויענו כל העם יחדיו
ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה וישב משה את
דברי העם אל ה'".

ודרשו על כך במכילתא (כ, א ד"ה. לאמר) וישב
משה את דברי העם אל ה'. ומה היו דברי העם,
כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע. ודרשו רבותינו
(רש"י, שם) שכל ענין נעשה ונשמע היה לפני
מתן תורה.

והנה, בכדי להבין את כל המהות של דברי רבי
תינו "נעשה ונשמע" שזהו סמל אמירה מהסמי
לים הגדולים של עם ישראל, צריכים להתעמק
בכדי להבין את המהות של מילים קדושות וני
שגבות אלו, שהלכו עם עם ישראל מדורי דורות
"נעשה ונשמע".

עם ישראל פזיזים שהקדימו פיהם לאזניהם
הגמרא (שבת פח). אומרת אמר רבי חמא ברבי
חנינא מאי דכתיב (שיר השירים ב, ג) כתפוח
בעצי היער וגו'. למה נמשלו ישראל לתפוח,
לומר לך מה תפוח זה פריו קודם לעליו, אף יש

ראל הקדימו נעשה לנשמע. וממשיכה הגמרא ההוא צדוקי דחזייה לרבה
דקא מעיין בשמעתא (צדוקי אחד ראה את רבא שהיה מעיין בלימודו)
ויתבה אצבעתא ידיה תותי כרעא (אצבעות ידיו היו נתונים תחת רגליו)
וקא מייץ בהו (רש"י. היה ממעכן ברגליו ואינו מבין מתוך טרדה) וקא מבוען
אצבעתיה דמא (אצבעות ידיו זבו דם).

אמר ליה (הצדוקי לרבה) עמא פזיזא דקדמיתו פומייכו לאודנייכו (עם של
פזיזים שהקדמתם פיהם לאזניהם) "נעשה ונשמע" שהסכמתם
לקיים את התורה לפני ששמעתם אם תוכלו לעמוד בה), אכתי בפחזותייכו
קיימיתו (עדיין בפזיזותכם אתם עומדים)? ברישא איבעיא לכו למשמע,
אי מציתו קבליתו ואי לא קבליתו (קודם הייתם צריכים לשמוע אם אתם
יכולים לקבל את התורה, ואם אינכם יכולים אל תקבלוה).

אמר ליה (רבא) אנן דסגינן בשלימותא (רש"י. התהלכנו עמו בתום לב
כדרך העושים מאהבה וסמכנו עליו שלא יטענו בדבר שלא נוכל לעמוד
בו) כתיב (משלי יא, ג) "תומת ישרים תנחם" הנך אינשי דסגן בעלילותא
(אותם בני אדם שמרבים בעלילתם שלא לקיים את התורה) כתיב בהו
(משלי יא, ג) "וסלף בוגדים ישרים".

כל שמעשיו מרובין מחכמתו מתקיימת

והנה צריכים להבין את כל מעשה של האמורא רבא, בויכוחו עם אותו
צדוקי ועם אצבעות ידו, שבתוך לימודו נטפו דם, מה עומקם של דברים?
הרי אם רבותינו בעלי הגמרא ראו לנכון להביא את מעשה זה, יש בו ללמד
אותנו לדורות הבאים מוסר השכל או לימוד בעבודת ה' איך עלינו לנהוג,
ואם כך מה בא ללמד אותנו מעשה זה?

והנה אפשר לבאר ולומר, המשנה באבות אומרת (ג, ט) רבי חנינא בן דוסא
אומר כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת. וכל שחכמתו
קודמת ליראת חטאו, אין חכמתו מתקיימת. הוא היה אומר כל שמעשיו
מרובין מחכמתו, חכמתו מתקיימת. וכל שחכמתו מרובה ממעשיו, אין
חכמתו מתקיימת.

והנה דברים אלה עם הוספה באים באבות דרבי נתן (פרק כב משנה א),
ומובא שם רבי חנינא בן דוסא אומר כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו,
חכמתו מתקיימת שנאמר ראשית חכמה יראת ה', הוא היה אומר כל שמ'
עשיו מרובין וכו' שנאמר "נעשה ונשמע". והנה צריכים להבין מה הקשר
בין "נעשה ונשמע" לבין "כל שמעשיו מרובין מחכמתו"?

וכשנשתדל להבין את כל הדברים בחדא מחתא כמקשה אחת, נביא את

הדברים של התנא האלוקי רבי אלעזר בן עזי
ריה במשנה באבות (ג, יז) כל שחכמתו מרובה
ממעשיו, למה הוא דומה, לאילן שענפיו מרובין
ושורשיו מועטין, והרוח באה ועוקרתו והופכתו
על פניו. אבל כל שמעשיו מרובין מחכמתו, למה
הוא דומה, לאילן שענפיו מועטין ושורשיו מרובין,
שאפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו,
אין מזיזין אותו ממקומו.

קיום המצוות ומעשים טובים הם השורש להשגת
התורה

והנה למדים מדברי רבי אלעזר בן עזריה במשנה
יסוד חשוב, כי בהשקפה ראשונה היינו אומרים
שעסק התורה הוא השורש לקיום המצוות, שהרי
בלי תורה המלמדת אותנו כיצד לקיים המצוות
לא נוכל לקיימן. אולם מדברי רבי אלעזר בן עזריה
מבואר להיפך, שקיום המצוות ומעשים טובים
הם השורש להשגת התורה, כשורש האילן שהוא
מקור החיות לענפיו המרובים. ולכן כל שמעשיו
מרובין מחכמתו, הרי הוא דומה לאילן שענפיו
מועטין ושורשיו מרובין, שאפילו כל הרוחות שב'
עולם באות ונושבות בו אין מזיזין אותו ממקומו.

אם כך נבאר ונבין הדברים, ישנם בחיים שני מס'
לולים מסלול של לימוד תורה ומסלול של מע'
שים טובים, ואדם צריך לאזן בכל החיים בין שני

המסלולים האלו עם נטיה, שהמעשים טובים יהיו יותר מהחכמה ומה'
לימוד תורה. וזהו עומק של "נעשה ונשמע", קודם "נעשה" נקיים ונרבה
בעשיית מצוות, ואחרי כן "נשמע".

ואלו דברי התנא באבות, רבי אלעזר בן עזריה כל שחכמתו מרובה ממעשיו
למה הוא דומה, לאילן שענפיו מרובין ושורשיו מועטין והרוח באה ועוקרת'
תו והופכתו על פניו. אם כך השורשים של האילן אלו המעשים טובים של
האדם, התורה והמצוות הם הפירות של האילן.

וזהו יסוד גדול בחיי האדם וההפך מהרבה מחשבות ודעות בתפיסת עולם
של עבודת ה'. ואלו גם דברי התנא רבי חנינא בן דוסא כל שיראת חטאו
קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת, וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאו אין
חכמתו מתקיימת.

ולכן על האדם לשמור את האיזון, שמעשיו תמיד יהיו במשקל יותר
מתורתו.

וזה עומק דברי הגמרא עם רבא והצדוקי, רבא שהיה מגדולי האמוראים
של עם ישראל היה יושב ולומד תורה, ושם את אצבעותיו מתחת לרגליו
ומודד ושוקל שלימוד התורה לא יעבור את מעשיו, ואם היה מרגיש שער'
בר את מעשיו היה לוחץ על אצבעותיו עד יוצא מהן דם. ועל זה הצדוקי
בא ואמר לו עם פזיז אתם, שקיבלתם על עצמכם את עשיית המצוות לפני
הלימוד.

והנה נחזק מול עינינו רגע רגע, להרבות במצוות ומעשים טובים שיהיו
במשקל יותר מהלימוד אשר אנו לומדים. לפני מתן תורה, ככל שמתדב'
קים בתורה צריך להתדבק במצוות ובמעשים טובים.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו
להצלחת

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים
להצלחת הילדים: יאשיהו יוסף יואל
ומאיר אהרון גבריאל, משה חיים רפאל
שירן חנה בת לאה בנימין
ולע"נ

מרדכי (מארק) בן שרה לוי ז"ל

אור החיים הקדוש

כמנהג כבוד האדמו"ר לסעודה ראשונה

פלא יועץ

כמנהג כבוד האדמו"ר לסעודה שנייה
ערך ארץ ישראל חלק ב'

תורה שבכתב ותורה שבעל פה

א) "ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ" (י"ט ה). ומבאר האוה"ח, וזה לשונו: "אם שמוע תשמעו וגו'. צריך לדקדק טעם כפל 'שמוע תשמעו'. ואולי יכוין ד' לצוותם על קבלת שתי תורות, אחת אשר ישמיעם באותו מצב, ואחת היא תורה שבעל פה ודק דוקי סופרים וספריים וגדרי חכמים ותקנתם וגזירתם אשר יורו, כרמוז במצוה 'לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל' (דברים י"א).

ולזה אמר כנגד מה שמשמיעם מהמצוות אז, אמר 'אם שמוע', וכנגד תורות העתידים מפי חכמים ישראל (בכמה דפוסים כתוב: חכמי ישראל) אמר 'תש' מעו' לעתיד.

ולדרך זה ידויק על נכון אומרו [תיבת 'ועתה' -] 'ועתה אם שמוע', כי להיות שמצוה באומרו 'תשמעו' על העתיד, לזה סמך 'ועתה' עם 'אם שמוע', לומר: אם שמוע עתה, ותשמעו לעתיד, כנוכר" עכ"ל האוה"ח.

דהיינו שד' צווה לבני"י, שתי תורות: תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ולכך כפל הכתוב את דברו ואמר 'אם שמוע' - תורה שבכתב, 'תשמעו' - תורה שבעל פה. ועל פי זה מבאר האוה"ח, טעם הוספת תיבת 'ועתה' בתחילת הפסוק באומרו 'ועתה אם שמוע', לפי שהציווי של 'אם שמוע', נאמרה על התורה שתניתן לפניהם "עתה" - עכשיו במעמד הר

סיני, לא על התורה שבעל פה שתתחדש במשך הדורות (הכלול בצווי השני של 'תשמעו').

לשון קדשו של האוה"ח בבניאר כוונת 'נעשה ונשמע'

ב) ועל פי זה מבאר האוה"ח את כוונת בני ישראל באומרם 'נעשה ונשמע' כד (ז). וזה לשון האוה"ח: "ואולי כי בזה יתיישב מאמרם ז"ל במסכת שבת (פח). שדרשו בפסוק 'ויתיצבו בתחתית ההר' (י"ט ז), שכפה עליהם ההר כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים

התורה מוטב] כו' ואם לאו שם תהא קבורתכם. וקשה והלא הם אמרו 'כל אשר דבר ד' נעשה ונשמע' (כד ז), ו[אם כן] מה מקום לכפיה זו. והתוספות תירצו שם (ד"ה כפה) שמא היו חוזרים כשיראו האש הגדולה שיצתה נשמתן עד כאן כו'.

ולפי מה שפירשתי כי ד' אמר להם שתי תורות, אחת מפיו אז, ואחת לעתיד מפי חכמים כנוכר, נוכל לפרש תשובתם שאמרו 'כל אשר דבר ד' נעשה ונשמע' שכוונתם הוא על זה האופן: 'כל אשר דבר ד' - חלק ממנו שהוא מה שאמר 'ועתה אם שמוע' שהוא ענין הנאמר מפי הגבורה אז, 'נעשה', אנו מקב' לים עלינו לעשות מעתה קודם שנשמעו.

ו[אמנם] חלק ממנו (מהתורה) שהוא מה שאמר 'תשמעו', לעתיד, שהיא תורת חכם, 'ונשמע', פירוש, לא קיבלו ולא מיאנו אלא תלו הדבר עד שישמעו לדעת מה יעשה ישראל. כי הם דברים שאין להם שיעור ואין גבול לקבלה זו, כי בכל דור ודור

יח דשו דינים וגדרים וספי גים ותקנות, ומי יכלכל תורה שאין לה שיעור כזו. לזה תלו שיהי' הדבר ברשותם עד שישמעו ויבחנו בכל דבר אם יוכלו קבל, ל ומעתה לא קיבלו עליהם אלא תורה שבכתב, אבל תורה שבעל פה הדבר תלוי ועומד ועל זה

כפה ד' עליהם ההר כגיגית עד שקיבלו עליהם תורת חכם. והגם שרבותינו ז"ל (שבת שם) דרשו אומרם 'נעשה ונשמע' באופן אחר לשבת, שדמו למלאכים שקדמו לומר המעשה קודם השמיעה, כמלאכים שמקדימין 'עשי'

דברו' קודם 'לשמע בקול דברו' (תהלים ק"ג), זה דרך דרש. וגם לדרכינו, הרי אמרו 'נעשה' קודם שישמעו, ולא הקדימו השמיעה אלא בתורת חכם או אפשר שהכתוב נתכוין לשני הפירושים, אחד בצדיקים ואחד בשאר העם, כי פשיטא ש מן הסתם לא ישוו הדרגות ישראל יחד בצדקות" עכ"ל האוה"ח.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ולרפואת :

- בת חן בת אוסנת
- שיראל בת לאה
- רחלי בת הדסה
- זיווג הגון והצלחה
- אליהו בן אסתר
- אייה בת אסתר
- מרים בת אנרייט
- מרים בת סימי
- אהרון בן חנה
- ניסים יעקב בן צביה
- דניאל בן אייה ומשפחתו
- מנחם בן חנה ומשפחתו

דניאל בן חנה
זיווג הגון .

תורת הדדי

מתורגמת ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינשו שליט"א

העלון הסוחר אשר מופץ בניו יורק, לוס אנג'לס, מאמי,
מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים

מכניסים את כבוד האדמו"ר

לשולחן השבת שלכם

רוצים לקחת חלק בהפצת הענקית
רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת
חיינו עכשיו: 050-892-5552

"בחנני ה' ונסני"

לפרנסתו עסק רבי כליפא במסחר, ההצלחה האירה לו פנים, וברכת שמים שרתה במשלח ידיו, עד שהפך לעשיר גדול. עסקים מסועפים היו לו, ואניות סוחר הרבו לצאת הלוך ושוב עמוסות בסחורותיו. לאחר שהתקשר עם רבינו שלמה פינטו זיע"א בקשרי משפחה, השתתפו יחד גם בקשרי מסחר.

מרבית ימיו היה רבי כליפא מלכא זיע"א עשיר מופלג, אולם בערוב ימיו ירד מנכסיו, ונשאר ללא רכוש, עד כדי כך שכאשר חפץ לכו להדפיס את ספרו, נאלץ לחלות פני נדיבי עם שיסייעוהו לעמוד בנטל הוצאות ההדפסה.

לעת זקנתו חשש רבי כליפא כי הירבה יותר מדי במשא ומתן. חסיד בדרכיו היה, ופחד הדין בער בלבו, שמא יצט-

רך לתת דין וחשבון על חריצותו בקניני העולם הזה. לפיכך הירבה לתהות על דרכו הראשונה, וביקש רחמים מבוראו שיוורנו את דרך התשובה על כך. כתחינת מלכנו החסיד בתומתו: "בחנני ה' ונסני, צרפה כליותי ולבי" (תהלים כו, ב), התחנן גם הוא. עז היה חפצו להוכיח לבוראו, כי ממונו איננו אלא אמצעי ולא מטרה, וכל ממונו אבק כנגד אהבתו לאלוקיו.

מן השמים נענו לו, והזמינו לו נסיון להראות את אשר עם לבבו. ומעשה שהיה כך היה:

בכל שנה היו הימים הנוראים ימי התעלות לרבי כליפא. כראוי לחסיד כמוהו, חודש אלול, ולאחריו ראש השנה, ושיאו של הזמן ביום הכיפורים הקדוש, היו כולם קודש לה' יתברך, לעסוק בעבודתו ולהתפרק על אהבתו. קל וחומר בערוב ימיו, לאחר שכל השנה הירבה להתקדש, היו ימים אלו ימי רוחניות בלבד, חיבור גמור לקדוש ברוך הוא.

שנה אחת, בעיצמו של היום הקדוש, בעת שהיה שקוע בתפילה תו ועבודתו הנוראה, באו וספרו לו, כי לעת עתה הגיעו אוניותיו עמוסות בסחורה, והינם עוגנות בנמל. רבי כליפא נחרד כולו, פחד ובעתה אחזהו, האם הבלי עולם הזה יטרדהו מעבודתו יתברך,

כתר קדושה

תולדות שושלת הזהב של צדיקי בית עשפחת פינטו
עזור ראשון עד דור עשירי

לרפואת צו"ר הצרא דעתרא
רבנו חיים שצנעון פינטו
שליט"א

והאם חס ושלום יתחלל היום הקדוש והנורא מחמתו. לפתע נצץ במוחו רעיון, הלא זהו הנסיון לו ציפה, לרגע כזה הינו מיחל כבר זמן רב! מיד נענד בתפילה, והרבה להעתיר לבוראו שהאניות יטבעו בים.

תפילתו נענתה, ותיכף התרוממה סערה בים, כל אניותיו טבעו, ועימם ירד למצולות רכושו. רבי כליפא לא חש הפסד כלל, אלא אדרבא אנחת רווחה פרצה מלבו הטהור על כך שעמד בנסיון, והוכיח כי ממונו לא נחשב בעיניו כלום כנגד רשפי אהבתו לבוראו.

עדות אילמת נותרה למעשה הירואי זה. לפי מסורת זקני העיר אגאדיר, העומד על שפת ימה של העיר בעיתות סערה, יבחין בתרניהם של אוניות השקועות בים, המבצבצים מתוך שאון הגלים. אותם תרנים הינם תרניהם של אותיותיו של רבי כליפא השקועות במצולות ים. מאותו מעשה ירד רבי כליפא מנכסיו, ונשאר ללא מקורות פרנסה ואחד מעשירי אמסטרדם, הגביר הנודע רבי משה בן יעקב גדליה ז"ל, מבני האזור, נטל על עצמו לפרנסו עד יומו האחרון.

אנו קטני הדעת, זעירי ההשגה, מתבוננים בהשתאות במעשה זה, ומבחינים מבין החרקים בדברי החסיד בעל חובת הלבבות בשער אהבת ה' (פרק א'): "אבל מה ענין האהבה באלקים, הוא כלות הנפש, ונטותה בעצמה אל הבורא, כדי שתדבק באורו העליון, וכו'. וכאשר תבין גודל יכלתו ועוצם מעלתו, תכרע ותשתחוה לו ביראה ופחד ואימה, מעצמו וגדלותו, וכו'. ולא יהיה לה עסק בלתי עסק עבודתו, ולא יעבור על רעיוניה זולתו, ולא יעלה במחשבתה בלעדיו, וכו'. ואם ייטיב לה תודה, ואם יעני יסבול, ולא תוסיף עם זה כי אם אהבה בו ובטחון עליו. כמו שנאמר על אחד מן החסידים שהיה קם בלילה ואומר: אלקי, הרעבתני, ועירום עזבתני, ובמחשכי שכי הלילה הושבתני, ועוזך וגדלך הוריתני, אם תשרפני באש, לא אוסיף כי אם אהבה ושמחה בך, דומה למה שאמר איוב (יג, טו) "אם יקטלני לא איחל".

תהילות יאשיהו

מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו (תהילים ג, א).

והגמרא (ברכות ז): שואלת מזמור לדוד, קינה לדוד צריך לומר, הרי בנו רודף אחריו להורגו ע"ש. הנה פה צריכים להבין דרך בהנהגת הקב"ה, כאשר האדם מתמודד עם צרה שכלית דבר שיכול לקרות לכל אדם ואדם, דבר שנראה דרך טבע, אז צריך האדם לפחד לחשוש, כי יכול לקרות לו מה שהטבע מביא לאדם בדרך טבע. אך כאשר בן אדם רואה שצרה לא שכלית מגיעה אליו, ודבר לא מובן עומד מולו, ומבין הוא שזה דבר מעל הטבע סימן שהנהגה איתו היא מעל הטבע לטוב ולרע, וגם הישועה שלו תבוא מחוץ לטבע. ואז ישמח האדם, כי מי שהעמידו בניסיון מחוץ לטבע יושיעו ישועה מחוץ לטבע. ולכן דוד המלך עומד במצב מעל הטבע, שבנו אהובו אשר לא יסרו מעולם רוצה להורגו, זה מעל הטבע. לכן דוד המלך אומר מזמור, וידוע כל פעם שאמר דוד מזמור סימן שרוח הקודש שרתה עליו. פה דוד בורח מבנו שרוצה להורגו, ורוח הקודש שורה על דוד המלך, ואין רוח הקודש שורה בצער, דוד בשמחה כי סמוך ובטוח שהישועה תבוא אליו מעל הטבע, ולכן "מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו".

דברי יאשיהו

נעם אליעלך

מנהג כבוד האדמו"ר במצ"ש
פרשת גושפטים

כי המשפט לאלוקים הוא

"השיבה שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה", הנה בפרשת השבוע מצאנו שיתרו שואל את משה רבנו, "מדוע אתה יושב לבדך וכל העם ניצב עליך מבוקר ועד ערב". וברש"י שם שהיה משה יושב כמלך וכולם עומדים, והוקשה הדבר ליתרו שהיה מולזל בכבודם של ישראל והוכיחו על כך, השיב לו משה "כי יבוא אליי העם לדרוש אלוהים כי יהיה להם דבר בא אלי" וגו'

וקשה, משה רבינו לא עונה על תשובת יתרו? יתרו שאל מדוע הם עומדים והוא יושב, כמה תשובת משה עונה על שאלת יתרו? אלא אפשר לפרש ולומר, מצאנו בספר בראשית (יח, א) "וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האוהל כחום היום" ורש"י פירש "יושב" כתיב, ביקש אברהם לעמוד אמר לו הקב"ה שב ואני אעמוד, ועתה סימן לבניך שעתיד אני להתייצב בעדת הדיינים והם יושבים, שנאמר "אלוקים ניצב בעדת א-ל". והנה קשה, מדוע הדיינים יושבים בשעת המשפט והקב"ה עומד, שכן גם הבעלי דינים בשעת הדין צריכים לעמוד?! אלא התורה הקדושה בספר דב"רים (א, יז) אומרת "כי המשפט לאלוקים הוא" - כאשר שופטים דין אמת ודין צדק, ובדרך של טעות טעו הדיינים ושפטו אדם הגון על לא עוול בכפיו, הדיינים פטורים מהדין. משום שכל מעשיהם היו בתום לב ואינם אשמים שנפלה טעות בידיהם.

אך "המשפט לאלוקים הוא" - אלוקים משעה זו עומד, ומחזיר לאדם שני שפט על לא עוול בכפיו ישועה ושכר והצלחה עצומה לאחר המשפט, כי נעשה לו עוול אשר לא היה מגיע לו. אם כך בעת המשפט ובזמן המשפט, גם הקב"ה נשפט יחד עם האדם כי הוא בסוף המשלם האמיתי על טעויות ועל חוסר צדק, אשר נעשה במשפט.

ולכן, זה מה שענה משה רבנו ליתרו שהוא יושב וכל עם ישראל עומדים, כי שאלותיהם היו שאלות בענייני הלכה ודין ודברים בעם ישראל, וכשבדין ישראל עומדים, הקב"ה עומד איתם להשלים את החסר, ולפרוע טעויות ועיוותים שיצאו בדין. וכל זה כאשר השופטים והדיינים טעו ובתום לב פסקו את דינם, לא לפי הצדק והיושר, אך כאשר מלכתחילה שופטים ודנים את האדם בחוסר הגיונות ובחוסר יושר והופכים את הדין, פוסלים את הכשר ומי טמאים את הטהור, והכל בשם הצדק והיושר והמשפט, לא יאבה ה' סלוח על עיוות דין, וכאשר אין דין למטה, יש דין למעלה. ובוודאי בעל הרחמים עינו פקוחה, ושערי שמים לא ננעלים.

וכאשר אדם רואה עיוות דין ידע שרחמים גדולים מצפים לו ולמשפחתו, והנהגה משמים עימו מפה ולהבא תהיה במידת החסד ובמידת הרחמים. וזהו עומק התפילה "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה", לאחר שאדם עבר יסורים של עיוות דין שאין דבר קשה מזה, כאשר חי הוא בתוכו את האמת שלו, ורגע רגע כואב הוא את הצער של השקר שנעשה בו, לאחר מכן הקב"ה מסיר ממנו יגון ואנחה וסיעתא דשמיא היא חלקו.

תפילה מיוחדת שתיקן כבוד האדמו"ר עט"ד רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א, שיש לאומרה בסיום לימוד דבר התורה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתצילנו משעות החצופות, הקשות והרעות היוצאות המתרגשות לבוא בעולם "חננו ה' חננו כי רב שבי ענו בוז רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי-יונים" וקיים בנו את דברי עבדיך "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה". ויתמלאו רחמין את כעסך ופדויי ה' ישובו ובאו ציון ברינה וש"מחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו ונשארו יגון ואנחה. ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".

ואלה המשפטים כו'. לפרש הסמיכות "ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו, ואלה המשפטים". נ"ל דכתיב "אהללה שם אלהים בשיר ואגדלנו בתודה", דהנה יש שני בחינות במידת הצדיקים, דהיינו יש צדיק שהולך תמיד במדריגה בדביקות בהש"ת ומשבח תמיד בשירות ותשבחות, וכשמזדמן להצדיק הזה איזה טובה מאתו יתברך, אזי מתדבק יותר בהש"ת ומכיר יותר בגדולתו יתברך ומשבח להבורא יתברך ביותר הדביקות בו וביותר חשקות, ואינו מודה לו יתברך עתה יותר בשביל הטובה שעשה עמו יותר ממקדם, רק בשביל הטובה הוא מכיר בגדולתו יתברך ומשבח לו בחי שקות ודביקות יותר. ויש שאינו במדריגה זו, אבל הוא מכיר בטובתו יתברך ומשבח להבורא ב"ה על הטובה הנעשית לו, וכפי הכרתו הטובה הוא משבח יותר. ויש חילוק בין השבחות של הצדיקים הנ"ל, דהיינו הצדיק שהוא בא אל התדבקות יותר בשביל הטובה ומשבח להבורא ב"ה יותר בדביקות כנ"ל, הוא מדריגה גדולה, ואינו רשאי לעלות יותר ממדריגתו שהוא כעת בשעת השבח והתהילה, דכשיגביה את עצמו יותר ממדריגתו, אזי מגביה שפלותו כנגדו ונופל לו פניות ומחשבות זרות ר"ל, אבל כשהוא משבח בשביל הכרת טובתו, אזי כפי הכרתו יותר הוא יוכל לשבח יותר ואינו מזיק לו.

לחברון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"ג

רבקה בת שמחה ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
אליהו בן חנה ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
דוד לוי בן שרה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
בן וענונו בן שרית ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים
ריטה רבקה בת תמר ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל
פרוספר בן תמו ז"ל	רמי רחמים בן אליס ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	רבי חיים בר מימה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל
בנימין בנימין ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל
אליהו רחמים בן אילנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל
מזל בת תמו אביכזר ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל
אלברט אברהם בן נינה ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל
	צמח בן תמו ז"ל
	אסי שאול בן עליזה ז"ל
	תמר בת שמחה ז"ל

